

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ragna-Roke, (et dansk Æmter)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 321. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_12-txt-shoot-idm963/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

321

Ø! fattig er jeg, som den Enke-Liv,
Der forдум offrede de tvende Skiarve,
Men Herren sagde, at hun gav dog mere,
End alle Rige, thi hun gav sin Moring.
Velan! Lutheus! jeg i Jesu Navn,
Vil give min for Graven at opløse.
Det er kun lidt hvad Lyb jeg har endnu,
Og naar det slukkes er min Klokke Slagen,
Da synker ogsaa jeg i Stovet ned;
Men tændes maa det, som en venslig Lampe,
At løse over dine Helgenbeen,
Det kienbes maa, at end et Hjerte banker,
I stærkt Minde af din Kamps-Hånd,
Det hører maa, at Ordet du mig lorde,
Endnu har Liv og Kraft og Jubelklang.
Kom, Holger, ud af Lysets snvere Kammer,
Og holb det tæbte her over Luthers Grav,
Imedens jeg min Svanesang istemmer,
Og rører Harpen, til den kolde Hånd
Nedglider liv imellem disse Strange,
Som end skal tone, naar jeg segner mat,
Et godt Jarvet til Sjælen som udfarer!

Holger.

Hvad er det, Mornes-Gjæst, hvil Skæver jeg?
Hvi gyser jeg, som mig en Dødning roede!
Er det Medlidenhed, og Sorg for dig!

322

Mornes-Gjæst.

Det er Mel-Lidenhed, thi naar jeg segner,
Da synker skolos ogsaa du til Jord,
Vi blanded Blod, for du blev født til Verden,
Og ud af Liden maae vi følges ad;
Men derfor og jeg dig maa aabendbare,
At du har nu vor Skiebne i din Hånd,
Paa dig beror det, om Lyset tændes,
Og det gior Skiel imassel Liv og Død.

Holger.

Nu først jeg føler det i alle Maader,
Hvor grædesulde mit Forhold er til dig,
At i sig selv jeg er ei værd at nævne,
Men er i Grunden jo dit Livstegn Kun,
Ei kan jeg sige, hvad jeg dig tor kalde,
Du, min Hør-Wesber, om det var et Ord;
Men nu forstaaer jeg, hvad du forдум sagde,
At Herregaarden mere var din end min,
At nu, da Livet skulde først begynde
At tre i mig sin underfulde Kraft,
Nu, da jeg først, fortrolig med min Gaade,
Forligt med Gud, forment med mit Liv,
Mit Dægværk skulde til Guds Priis udføre;
Nu beder du mig tænde selv mit Vaall,
Ei vil jeg trodse, og ej tor jeg klage,
Ei paa jeg vægne mig, din Willje see!

